

1996-01-08: S. Dyrup & Co. A/S ctr. Konkurrencerådet

»År 1996, den 8. januar afsagde Konkurrenceankenævnet i sagen j.nr. 95-17.444 S. Dyrup & Co. A/S ctr. Konkurrencerådet sålydende:

K E N D E L S E

1.

Ved skrivelse af 15. februar 1995 har advokat Peter-Ulrik Plesner på vegne S. Dyrup & Co. A/S klaget over et af Konkurrencerådet den 26. januar 1995 i medfør af konkurrencelovens § 12 stk. 1, meddelt pålæg om ophævelse af to bestemmelser i selskabets reviderede forhandlerantagelsesbetingelser henholdsvis om fuldt varesortiment og om mindst to emballagestørrelser for træbeskyttelsesmidlerne GORI og BONDEX.

Klageren har principalt påstået påbuddet ophævet og har subsidiært påstået påbuddet ændret for så vidt angår farvesortimentskravet, således at der over for detailforretninger, der har farvetonemaskine, kan fastsættes krav om, at forhandlere i serier, der kan tones, fører det antal baser (for tiden 8 stk.), der er nødvendige for at kunne blande alle farver, og at forhandlere uden farvetonemaskine i hver serie, der forhandles, skal føre fuldt sortiment af færdigblandede farver, dog maksimum 17 farvenuancer i hver serie.

Konkurrencerådet har påstået påbuddet stadfæstet.

Jem og Fix A/S ved advokat Klaus K. Kjær, Esbjerg, er indtrådt i sagen til støtte for Konkurrencerådet.

Ankenævnet har den 10. april 1995 afslået klagerens anmodning om, at klagen tillægges opsættende virkning.

Sagen har været mundtligt forhandle

2.

Konkurrencerådets skrivelse af 26. januar 1995 er sålydende:

"I forlængelse af den afholdte forhandling med selskabet den 4. november 1994 i henhold til konkurrencelovens § 11 samt de ved brev af 11. november 1994 modtagne reviderede forhandlerantagelsesbetingelser med tilhørende bemærkninger, skal det herved oplyses, at resultatet gårfs dato har været forelagt Konkurrencerådet til bedømmelse.

Man skal herefter meddele selskabet påbud om - i henhold til konkurrencelovens § 12 stk. 1 - at ophæve pkt. 4 (sortimentskravene) og pkt. 5 (krav om emballagestørrelse) i selskabets reviderede forhandlerantagelsesbetingelser. Påbudet skal være efterkommet senest den 17. februar 1995.

Herved er lagt til grund, at sortimentskravet må afvises, idet de medfører en urimelig indskrænkning af den frie erhvervsudøvelse og hindrer en effektivitetsbetinget udvikling i branchen. Der henvises endvidere til Monopol-ankenævnets kendelse af 24. maj 1976. En ophævelse af kravet om fuldt sortiment indebærer ikke, at selskabet udelukkes fra at stille krav til forhandlerens sortiment. Det vil således være muligt for selskabet at forelægge en mindre vidtgående bestemmelse for rådet.

Med hensyn til kravet til emballagestørrelser er lagt til grund, at der uanset ophævelse af kravet om fuldt sortiment er et stort antal farver i selskabets samlede sortiment. Det findes ikke rimeligt, at der stilles krav om, at en forhandler ved af føre et bestemt antal emballagestørrelser skal kunne imødekomme praktisk taget alle forekommende arbejdsopgaver hos alle kunder. Den enkelte forhandler bør efter Rådets opfattelse i højere grad selv kunne tilrettelægge sin forretningspolitik med henblik på, hvilken gruppe af købere forhandleren agter at henvende sig til. Hertil kommer, at et stort antal farver fulgt op af et krav om mindst 2 emballagestørrelser vil lægge beslag på så megen udstillingsplads, at det i realiteten udelukker forhandleren fra at kunne tilbyde kunderne træbeskyttelse fra andre leverandører. . . .".

3.a

De omtvistede to bestemmelser i klagerens forhandlerantagelsesbetingelser var oprindelig sålydende:

"4. Forhandleren skal indenfor de serier af GORI, der forhandles, have fuldt farvesortiment. Forhandleren skal have en grunder mod råd og svamp således, at produkterne kan sælges i system. 5. De enkelte farver skal forhandles i minimum 2 forskellige emballagestørrelser."

3.b

De reviderede forhandlerantagelsesbetingelser, som klageren under forhandlingerne med rådet fremkom med, og som klagen til ankenævnet principalt angår, er sålydende:

"4. Forhandleren kan vælge, hvilke serier af GORI og/eller BONDEX forhandleren ønsker at forhandle. For GORI 44 og 88-serierne gælder, at forhandleren skal have fuldt farvesortiment. For GORI 77 og BONDEX-serierne gælder, at forhandleren skal have et sortiment på mindst halvdelen af de eksisterende færdigblandede farver. Hvis forhandleren har farvetonemaskine, kan man for BONDEX-serierne begrænse sortimentet til et mindre antal færdigblandede farver og de nødvendige (3 stk.) baser. For hver enkelt serie, der forhandles, gælder, at forhandleren skal have grunder mod råd og svamp således, at produkterne kan sælges i system. 5. De enkelte farver skal i hver enkelt serie forhandles i minimum to forskellige emballage størrelser i forhandlerens frie valg. DYRUP forpligter sig til at ekspedere delordrer på 3 x 1 liters dåser i de enkelte farver."

3.c

Efter at have påklaget rådets pålæg af 26. januar 1995 har klageren formuleret følgende subsidiære affattelse af forhandlerantagelsesbetingelsernes punkt 4, for så vidt svarende til den subsidiære påstand:

"4. Forhandleren kan vælge, hvilken serie af GORI og/eller BONDEX forhandleren ønsker at føre. Forhandleren kan endvidere vælge, om forhandleren vil have farvetonemaskine i detailforretningen eller udelukkende vil føre færdigblandede farver. (Det bemærkes, at der for tiden kun er mulighed for at tone BONDEX-serien). For forhandlere, der vil have farvetonemaskine, gælder følgende: Forhandleren skal føre det antal baser (for tiden 8 stk.), der er nødvendige for at kunne tone alle farver, for hvilke Dyrup udleverer recepter. Forhandleren skal herudover have det nødvendige tekniske udstyr, recepter og toner. Der indgås særskilt aftale om vilkårene for levering af farvetonemaskinen. For forhandlere, der kun vil føre færdigblandede farver, gælder følgende: Forhandleren skal i hver serie, der forhandles, føre fuldt sortiment af færdigblandede farver, dog max. 17 farvenuancer. For hver enkelt serie, der forhandles, gælder, at forhandleren skal føre grunder mod råd og svamp, således at produkterne kan sælges i system."

Det bemærkes, at rådet under henvisning til den verserende klagesag har afvist at realitetsbehandle klagerens subsidiære affattelse af forhandlerantagelsesbetingelserne.

4. Klagerens argumentation

Klageren har anført, at forhandlerantagelsesbetingelserne ikke udgør en konkurrencebegrænsning, der vil kunne medføre skadelige virkninger for konkurrencen.

Sagen startede med leveringsproblemer for klageren, men disse blev i første omgang mistolket som leveringsnægtelse. Der blev fundet en løsning på leveringsproblemerne ved en prioritering af ordrerne og en orientering til forhandlerne herom. Under dette forløb fandt klageren det hensigtsmæssigt at udarbejde formaliserede forhandlerantagelsesbetingelser, således at disse kunne forelægges rådet. Efter Konkurrencerådets indvendinger blev der - jf. ovenfor - foretaget ændringer i forhandlerantagelsesbetingelserne, hvilket betød, at det herefter kun er klagerens krav om fuldt farvesortiment og om to emballagestørrelser, som Konkurrencerådet har påbudt ophævet.

Klageren markedsfører træbeskyttelsesprodukterne med betegnelsen BONDEX 1, BONDEX 2 og BONDEX 3, der alle kan blandes på farvetonemaskine, hvilket imidlertid, i hvert fald indtil nærværende, ikke er tilfældet med hensyn til klagerens andre træbeskyttelsesprodukter, GORI 44, GORI 77 og GORI 88.

Efter ønske fra Konkurrencerådet har klageren, som det kan ses, lempet kravet til farvesortiment væsentligt for GORI 77 og BONDEX-seriens vedkommende.

GORI A/S var en selvstændig virksomhed, som klageren overtog i juli 1991, og GORI-produkterne har siden været markedsført af klageren. Hos GORI forelå der ikke formelle forhandlerantagelsesbetingelser, men man har formentlig haft en praksis, man prøvede at følge.

Markedet for GORI-produkterne har frem til 1995 været faldende, men har nu stabiliseret sig. Aftagerne er de store køberkæder og tømmerhandler. Hos de sidstnævnte ses en øget koncentration.

Der er således tale om et køberdomineret marked med en hård priskonkurrence. For klageren er det derfor vigtigt at kunne profilere sig direkte over for forbrugerne.

Forhandlerantagelsesbetingelserne er objektive, rimelige og konsekvent gennemført. Betingelserne er opstillet for at beskytte produktets renommé og integritet. Der er sket en balanceret afvejning mellem klagerens interesser og forhandlernes. Klageren forlanger således ikke en minimumsomsætning, ligesom klageren ikke påbyder, at forhandleren ikke må føre konkurrerende produkter.

Klageren har ikke bestridt sin dominerende indflydelse på markedet for træbeskyttelser, herunder at GORI er et kendt varemærke. Der findes imidlertid andre betydningsfulde leverandører af træbeskyttelsesmidler, ligesom der findes andre kendte varemærker. En række andre producenter udbyder produkter svarende til GORI-produkterne, og også disse produkter forhandles i serier. Tre udenlandske leverandører dækker endvidere 10-15% af markedet. Forhandlerne vil derfor have gode muligheder for at kunne forhandle andre produkter, og en forhandler vil endda ofte blive præmieret for at skifte leverandør. Hertil kommer, at der ofte foregår leverandørskift hos forhandlerne.

Når konkurrencerådet har hævdet, at kravet om fuldt varesortiment vil medføre en urimelig indskrænkning i den fri erhvervsudøvelse og hindre en effektivitetsbetinget udvikling i branchen, kan rådet ikke have taget hensyn til baggrunden for sortimentskravet.

Den enkelte af klagerens serier skal bedømmes som ét produkt uanset de forskellige farvemuligheder, og denne fuldstændige palet er det produkt, som forbrugerne skal præsenteres for og efterspørge.

Det har altid været klagerens politik udelukkende at producere færdigblandede farver. Herved har klageren kunnet sikre sig, at farverne er ensartede fra gang til gang. Særligt for GORI 88 gælder det, at denne ikke kan tones på farvetonemaskine, allerede fordi dens geléagtige konsistens vil blive ødelagt herved. GORIs farver er udviklet gennem årene i tæt samarbejde med arkitekter. Det er vigtigt, at forbrugerne hos den enkelte forhandler har mulighed for at vælge mellem alle de farver, der indgår i sortimentet. I modsat fald vil der være risiko for, at forbrugeren ender med at vælge en blandet kopi med et sædvanligvis utilfredsstillende resultat til følge. Klageren har da også modtaget mange henvendelser fra utilfredse kunder, hvor produktet har vist sig slet ikke at stamme fra GORI. Det er således afgørende for hele forretningsideen bag GORI-serierne, at den enkelte forhandler bør have alle tilgængelige farver.

Undersøgelser viser, at omkring 59% af forbrugerne insisterer på at bruge GORI igen ved næste behandling. Dette må bl.a. skyldes ønsket om at få præcis den samme farve igen. Klageren har derfor en forpligtelse til at kunne levere samme farve gennem flere år. Dette må derfor også gælde for de forhandlere, der vil markedsføre klagerens produkter.

Klageren konkurrerer med andre produkter, der kan blandes på farvetonemaskine. Hvis en forbruger vælger at få blandet en "GORI-farve", fordi forhandleren ikke fører det ønskede GORI-produkt, er der risiko ikke blot for et dårligere resultat rent farvemæssigt, men også for skader på det behandlede træ, hvilket der er set et eksempel på. Det kan heller ikke udelukkes, at afskalningsproblemer og svampeskader kan opstå, fordi to produkter ikke passer sammen. To

produkter, der hver for sig har gode egenskaber, kan give et dårligt resultat, hvis de bruges sammen. Forkert anvendelse kan også give et dårligt resultat.

Den forbruger, der er udsat for en svampeskade, vil formentlig rette kravet mod de producenter, der har leveret produkterne. Det gælder også, selvom der er tale om flere forskellige producenter. Sådanne retssager er kostbare og kan medføre uheldig presseomtale.

Klageren gør et stort arbejde for at sikre, at de forskellige GORI-produkter kan anvendes i system, og det vil være urimeligt at hindre klageren i at kunne beskytte sig mod produktansvarsskader, der måtte udspringe af, at produkter af forskelligt fabrikat bliver blandet, eller at der anvendes et forkert produkt. Disse problemer har Konkurrencerådet ikke taget hensyn til.

De fleste forhandlere opfylder kravet om to emballagestørrelser ved at føre dåser på 1 og 2,5 l. Det er afgørende, at forbrugerne ikke tvinges til at købe større mængder end nødvendigt, hvilket vil være tilfældet, hvis forhandlerne kun fører dåser i størrelsen 2,5 l. At gemme resten er en dårlig løsning, idet de vandbaserede produkter har begrænset holdbarhed og skal opbevares frostfrit. Dette kan også gælde oliebaserede produkter. For GORI 88-serien gælder det yderligere, at hvis emballagen har været åbnet, vil resten i en dåse efter nogen tid miste sin geléagtige konsistens. Resultatet vil under alle omstændigheder være, at den forbruger, der prøver at bruge resterne i en dåse f.eks. året efter, vil få et dårligt resultat, og utilfredsheden vil falde tilbage på klageren. Der er også en vis risiko for, at rester bortskaffes med dagrenovationen, hvilket det af miljømæssige årsager er vigtigt at undgå.

Hvis forhandleren ikke er villig til at markedsføre GORI-serien i overensstemmelse med klagerens forhandlerantagelsesbetingelser, skyldes det, at forhandleren ønsker at udvælge de lettest og hurtigst omsættelige produkter. Dette er klart til skade for GORI-serien som sådan.

Den forhandler, der ikke mener at have plads til at kunne markedsføre GORI-serien, kan i stedet vælge at markedsføre en serie, der kan tones på farvetonemaskine. Dette kræver et langt mindre sortiment. Her kan BONDEX-serien vælges alene. Andre leverandører af træbeskyttelsesmidler har ikke problemer med at få forhandlerne til at overholde tilsvarende krav til produktsortiment.

Rådet har ikke besigtiget nogle forretninger, og rådets påstand om, at fuldt sortiment og to emballagestørrelser kræver megen plads, hviler derfor ikke på den nødvendige undersøgelse heraf. Heller ikke for så vidt angår de tekniske forhold har rådet løftet sin bevisbyrde, idet rådets henvisning til læsning af brugsanvisning ikke i sig selv kan anses for tilstrækkeligt i så henseende.

Konkurrencerådet har i sin afgørelse henvist til Monopolankenævnet kendelse af 24. maj 1976 i en sag, som klageren havde indbragt. Ankenævnet bestemte dengang, at klageren kunne stille krav om, at forhandlerne skulle føre to forskellige emballagestørrelser for så vidt angår malerverer, idet der var tale om betydeligt flere varenumre end i nærværende sag. Denne kendelse må tillægges betydning for så vidt angår kravet om emballagestørrelser. Klageren havde inden ankesagen over for Monopoltilsynet frafaldet, at forhandlerne skulle lagere alle nuancer, mod at de i stedet skulle føre et repræsentativt nuanceudvalg. Dette punkt blev ikke indbragt for Monopolankenævnet, men forholdet ligger inden for klagerens subsidiære påstand i nærværende sag.

Klagerens subsidiære påstand er imidlertid snarere udtryk for varetagelse af procesbesparende hensyn end for et egentligt kompromis, nemlig således at ankenævnet i givet fald kan

realitetsbehandle denne påstand som det mindre i det mere, uden at sagen først påny skal behandles af rådet.

Der skelnes i påstanden mellem forhandlere, der vælger at have farvetonemaskine, og forhandlere, der ikke har farvetonemaskine, og i påstanden tages der højde for den teknologiske udvikling.

For forhandlere uden farvetonemaskine er kravet til farvesortiment blevet skåret væsentligt ned, nemlig fra 34 farver i hver serie til 17 farver i hver af serierne GORI 77 og 88. Denne nedskæring tager også højde for en nedskæring af det samlede udvalg af færdigblandede farver i forbindelse med en mulig indførelse af farvetonemaskiner.

5. Konkurrencerådets argumentation

Konkurrencerådet har anført, at kravet om fuldt varesortiment på grund af klagerens ubestridte markedsdominans begrænser konkurrencen, idet det medfører en urimelig indskrænkning af den frie erhvervsudøvelse og hindrer en effektivitetsbetinget udvikling i branchen.

Kravet om to emballagestørrelser vil - uanset om kravet om fuldt sortiment ophæves - betyde et stort antal farver i det samlede sortiment. Det er ikke rimeligt, at den enkelte forhandler skal kunne imødekomme alle kundeønsker. Den enkelte forhandler bør selv kunne tilrettelægge, hvilke købere forhandleren overvejende vil henvende sig til. Kombinationen af kravene om at føre et stort antal farver og om mindst to emballagestørrelser vil lægge beslag på så megen udstillingsplads, også fordi træbeskyttelsesmidler i praksis sælges i store emballagestørrelser, at det i realiteten vil udelukke forhandlerne fra at kunne tilbyde kunderne produkter fra andre leverandører. Især for mindre forretninger vil kravene ikke være mulige at opfylde.

Ved en skriftlig information på produkterne vil klageren kunne vejlede kunderne om den korrekte anvendelse af sine produkter. Dermed vil den af klageren påståede risiko for ukorrekt anvendelse kunne mindskes.

Heller ikke kravet om, at forhandleren skal have to forskellige emballagestørrelser på lager, kan efter rådets opfattelse begrundes med, at klageren ønsker at sikre sig mod, at forbrugerne anvender gamle rester. Faglig betjening og oplysninger påtrykt emballagen kan sikre herimod. Dette vil i givet fald også kunne sikre klageren mod produktansvarsskader, som skyldes sammenblanding af forskellige mærkevarer.

Den enkelte forhandler skal selv have mulighed for at vurdere og tilrettelægge sit sortiment i overensstemmelse med sin egen vurdering af markedet. Den enkelte forhandler vil utvivlsomt vælge at føre de mest efterspurgte farver og størrelser, og markedet vil derved sikre, at kundernes interesser varetages.

De af klageren anførte tekniske og kommercielle begrundelser for de opstillede krav er utilstrækkelige. Rådet har derimod ikke afvist, at der overhovedet ikke kan stilles krav til sortimentets størrelse, og det vil naturligvis være muligt for klageren at forelægge mindre vidtgående sortimentsbestemmelser for rådet.

Monopolankenævnets kendelse fra 1976 drejede sig om en sag, der ligner den foreliggende, og som angiver, hvorledes tilsvarende forhold vurderedes i 1976. Kendelsen har ikke længere retskraft, men

kan give en vis vejledning. Den foreliggende sag skal derimod vurderes på grundlag af konkurrencelovens bestemmelser, der gennem virksom konkurrence tilsigter en mere dynamisk og effektivitetsbetinget udvikling i erhvervsstrukturen, end hensigten var med monopollovens bestemmelser. Udviklingen er endvidere gået i retning af at reagere også over for forhold, som i 1976 blev accepteret.

6. Jem & Fix A/S' argumentation

Jem & Fix A/S har tilsluttet sig det, Konkurrencerådet har anført, og har herved påpeget, at sortimentskravet og kravet om to emballagestørrelser supplerer og forstærker hinanden.

GORI er på markedet et kendt varemærke, og GORI 88 serien er den største enkeltserie i Danmark. Jem & Fix A/S har derfor en klar interesse i at kunne forhandle GORI- produkterne.

Det er Jem & Fix A/S's opfattelse, at forhandlerantagelsesbetingelserne ikke gennemføres konsekvent over for samtlige forhandlere. De reviderede forhandlerantagelsesbetingelser er ikke implementeret over for alle forhandlere. Betingelserne følges heller ikke af alle forhandlere. Jem & Fix A/S har foretaget en forholdsvis begrænset stikprøveundersøgelse, der klart dokumenterer, at de enkelte forhandlere ikke overholder de af klageren fastsatte forhandlerantagelsesbetingelser, hvilket klageren øjensynlig ikke skrider ind over for.

Der er ikke kun tale om, at der skal føres fuldt farvesortiment inden for hver af serierne, men der skal også for hver enkelt serie føres en grunder mod råd og svamp. Dette har i praksis til følge, at forhandlerne for at opfylde kravene skal føre mere end 100 typer. Da forhandlerne også fører malervarer, vil der uundgåeligt opstå pladsproblemer i de mange forretninger, der er på mindre end 900 m².

Den af klageren påberåbte risiko for produktansvar er ikke dokumenteret; men det er klart, at en virksomhed af klagerens størrelse på et eller andet tidspunkt bliver mødt med et krav herom.

De enkelte forhandlere har en klar interesse i at forhandle de farver, som omsættes. Hvis der er en løbende omsætning inden for det samlede farvespektrum, har de enkelte forhandlere også en interesse i at markedsføre disse. De enkelte forhandlere har imidlertid ikke nogen interesse i at lagere og forhandle farver, som ikke efterspørges. Markedskræfterne vil således regulere, hvilke farver der skal forhandles af de enkelte forhandlere. For så vidt angår forbrugerne vil der dermed være en klar sammenhæng mellem disses efterspørgsel og de forhandlede farver.

Kravet om to forskellige emballagetyper vil medføre en så betydelig mængde af produkter, at dette gør forhandlingen af andre, herunder konkurrerende, produkter umulig; og det bør ikke pålægges de enkelte forhandlere, at de skal kunne dække samtlige kunders krav i enhver henseende.

Markedskræfterne vil afgøre, om klagerens produkter skal forhandles i en eller flere emballagestørrelser og ikke mindst, at der eventuelt forhandles flere emballagestørrelser inden for de mest omsatte farvenuancer og måske kun én emballagestørrelse inden for de mindre omsatte nuancer.

Klageren har under sin subsidiære påstand skelnet mellem forhandlere, der vælger at have en farvetoningsmaskine, og forhandlere, der ikke har en sådan. Såfremt en forhandler imidlertid vælger at anskaffe en farvetonemaskine, vil der skulle investeres yderligere i en rystemaskine samt i en

ikke ubetydelig mængde edb-udstyr, brugsrettigheder m.v. Ved at vælge løsningen med farvetonemaskine pådrager forhandleren sig således en betydelig række omkostninger. Resultatet er følgelig, at kun forhandlere med en ganske betydelig omsætning har råd til at vælge denne løsning. Der ligger således allerede heri en begrænsning af den frie erhvervsudøvelse, idet mindre forhandlere alene på grund af de nævnte økonomiske forhold ikke har råd til at vælge denne løsning.

7. Ankenævnets bemærkninger

Klagerens forhandlerantagelsesbetingelser må bedømmes i lyset af klagerens stærke dominans på markedet for træbeskyttelsesmidler.

Efter en samlet vurdering finder ankenævnet ligesom Konkurrencerådet, at klagerens krav til forhandlerens farvesortiment og emballagestørrelser har så vidtrækkende følger for forhandlerne, at disse krav i urimelig grad begrænser erhvervsfriheden navnlig for de små og mindre forhandleres vedkommende, i hvert fald i det omfang det - således som det på nuværende tidspunkt er tilfældet med hensyn til alle GORI-serierne - ikke er muligt at anvende farvetonemaskine.

For så vidt angår BONDEX-serierne finder ankenævnet imidlertid, at det behov for lager- og butiksplads, der er en direkte følge af forhandlerantagelsesbetingelsernes krav om farvesortiment m.v., kan begrænses væsentligt ved at anvende farvetonemaskine. Herefter og i øvrigt med henvisning til klagerens begrundelse for at opstille de omtvistede sortimentskrav med hensyn til farver og emballagestørrelser finder ankenævnet, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at udstrække pålægget til også at angå BONDEX-serierne.

Efter det således anførte finder ankenævnet, at der i konkurrencelovens § 12, stk. 1, er fornøden hjemmel til at meddele pålæg til klageren som sket for så vidt angår GORI-serierne. Ankenævnet stadfæster derfor denne del af det meddelte pålæg. Derimod ophæver ankenævnet pålægget med hensyn til BONDEX-serierne.

Endelig bemærkes, at ankenævnet på den anførte baggrund ikke finder at burde realitetsbehandle klagerens subsidiære påstand.

Herefter bestemmes:

Konkurrencerådets afgørelse af 26. januar 1995 stadfæstes for så vidt angår GORI-serierne.